

virkelig bør institueres eller ej. Han skal altsaa skønne over, om der er „særlige Omstændigheder“, der tale for at tage Begæringen til Følge, om der f. Eks. er overvejende Sandsynlighed eller Mulighed — hvilket Ord man nu vil bruge — for, at Dommen kan blive forandret. Hvis Amtmanden mener, at Sagen vil faa det samme Udfald ved Appellen, forekommer det mig, at han bør nægte at give Tilladelse til Appel. De „særlige Omstændigheder“ sigte bl. a. til dette, at man kan forvente, at Kendelsen vil blive forandret ved den overordnede Instans.

Saa er der endvidere indføjet en Bestemmelse om, at Appel altid skal institueres, naar Sagen har en Værdi af 800 Kr. Det er, fordi man mener, at det er en „særlig Omstændighed“ ved Sagen, at den har en saa stor Værdi, og Skønnet kan her udelukkes, idet der er Tale om en matematisk Størrelse. Man har derfor foreslaaet i disse Tilfælde at give en ubetinget Regel, og i saa Fald behøver man ikke at spørge Amtmanden. Det er, som sagt, et bestemt matematisk Beløb, der ikke nødvendigvis Skønnet, og derfor giver man denne ubetingede Regel. Man har ment — jeg gentager det —, at det er en „særlig Omstændighed“, at Handelen drejer sig om et særligt stort Beløb, og derfor bør Parterne have en Adgang til at indbringe Sagen for Appeldomstolen ganske bortset fra, hvorledes Udfaldet kan beregnes at ville blive. Det forekommer mig, at der ikke er noget ulogisk i dette Ræsonnement. Grænsen for Beløbets Størrelse kan man jo sætte, hvor man vil. Jeg har ogsaa udtalt, at man kan sætte den lavere, jeg kunde godt acceptere en lavere Sum.

Ordføreren (C. Sørensen): Det ærede Medlem fra Køge (Mads Larsen) udtalte sine Betænkeligheder ved det Lovforslag, vi her staa i Begreb med at vedtage. Det ærede Medlem stillede sig forleden ved Siden af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), og jeg forstaa saa godt den vanskelige Stilling, det ærede Medlem derved er kommen i. Thi det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds er jo en decideret Modstander af dette Lovforslag, og det ærede Medlem fra Køge maatte forleden Dag indrømme, at han i Virkeligheden var uenig med det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds paa alle de væsentlige Punkter, hvor det ærede Medlem

for Københavns 3die Valgkreds havde stillet Ændringsforslag. Han var for det første uenig med ham i hans principale Forslag om, at Loven burde bortfalde. Han var ogsaa uenig i det ærede Medlems subsidiære Standpunkt, Frivillighedsprincipet. Han var uenig i, at vi skulde have juridisk kyndige Formænd for Voldgiftsretterne (Afbrydelse af *Mads Larsen*)... Naar ja, undskyld, hvis jeg tager fejl der; men det ærede Medlem var i alt Fald uenig med det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds i hans Standpunkt om at flytte Afgørelsen fra Sælgerens til Køberens Værneting. Og endelig tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem er uenig med ham i det Standpunkt, det ærede Medlem indtog med Hensyn til at begrænse Vederlaget til Voldgiftsmændene til 55 Kr. Jeg anser de Ændringer, der ere indførte i Lovforslaget, for at være Forbedringer, og jeg vil atter anbefale at stemme for de nu stillede Ændringsforslag og for Lovforslagets Vedtagelse.

Mads Larsen: Til den ærede Ordfører (C. Sørensen) skal jeg blot sige, at mine Bestræbelser under anden Behandling saavel som mine Udtalelser her gaa ud paa at faa yderligere Forbedringer i det, som jeg erkender for at være en Forbedring fra det nu bestaaende, nemlig at der kan appelleres. Men det, som min Opposition gaar ud paa, har hovedsagelig været det, at det forekommer mig, at den Adgang, man her har givet til Appel, ikke er tilstrækkelig for, at en Appel kan finde Sted i alle de Tilfælde, hvor den paagældende Part virkelig føler sin Ret krænket ved den trufne Afgørelse. Jeg indrømmer, at jeg er ikke saa ganske lidt beroliget efter at have hørt den højtærede Justitsministers Opfattelse af, hvorledes § 7 skal forstaaes. Men jeg kan desuagtet ikke nægte, at jeg hellere havde set, at det var udtrykt anderledes i § 7. Naar den højtærede Minister siger, at det er en „særlig Omstændighed“, at Sagen omhandler et saa stort Beløb som 800 Kr. og derved, forekommer det mig dog at være en ganske urigtig Maalestok. 800 Kr. er maaske meget mindre værd for de Folk, der handle med disse kostbare Heste, end 150 Kr. eller 200 Kr. er det for den Husmand, der afslutter en Handel om en Ko. Ogsaa i det Tilfælde kan der være Trang til at faa Afgørelsen appelleret, og derfor er jeg utilfreds med Affattelsen af denne Bestemmelse i Lovforslaget.